

LBRIS

We know
books

Renée Rosen

CELE DOUĂ GRĂȚII

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRA CONSTANTIN

LITERA
București

*Capitolul 1***CAROLINE***Newport*

Caroline așteaptă ca vestea să își facă efectul, deși nu dură mult. O durere de cap începuse deja să se formeze în spatele ochiului ei stâng, crescând în intensitate în timp ce se întindea spre piept. Sau mai bine spus, spre inimă. Se uită din nou la scrisul Augustei: *Soțul tău a fost văzut cu...* Cumnata ei probabil crezuse că făcea un gest creștinesc anunțând-o. Nu ar fi trebuit să fie o surpriză. Și, într-adevăr, nu era. Soțul lui Caroline făcea ceea ce dorea, cu cine dorea, în timp ce ea tăcea din gură, tolera, îndura. Ce altceva putea face? Caroline rupse scrisoarea în două, apoi în patru, apoi în opt, până când infidelitatea lui William se transformă în confetti.

Abandonă bucățelele de hârtie și ieși pe balconul dormitorului ei, deasupra stâncilor și a Atlanticului. Își odihni degetele pe balustradă. Marmura pe care stătea era îmbăiată și încălzită de razele soarelui. Valuri uriașe invadau plaja, spărgându-se de stânci, lăsând în urma lor o întindere de spumă care se retrăgea înapoi în apă. Se apropia fluxul. În momentul în care valurile se înteteau, atingându-și puterea maximă, Caroline simți și ea un impuls în interiorul

ei. Cu puțin timp în urmă, relațiile lui William o distruseseră, aruncând-o într-un abis de regrete. Fusese incapabilă să se ridice din pat timp de zile întregi. Dar iat-o acum, încă în picioare. Da, capul îi pulsa și inima o durea, dar nu era pe cale să se destrame. William o mai adusese în acest punct, și avea să o aducă din nou.

Înțelepciunea era singurul beneficiu al înaintării în vârstă, ceea ce primești în schimbul ridurilor din jurul ochilor și al gurii. Asemenea unui val care se ridică, își atinge apogeul, iar apoi se destramă, Caroline avea patruzeci și șase de ani și se afla la mijlocul vieții ei. Își petrecuse atâția ani adunându-și energia, până când ajunsese, în sfârșit, la apogeul ei. Nu știa cât timp putea susține această poziție înainte să se dărâme. Nu voia să se gândească la asta, la ceea ce urma după aceea, când nu avea să mai fie plină de viață, când nu avea să mai fie atât de importantă. Era inevitabil. Era ceva ce li se întâmpla tuturor, mai devreme sau mai târziu. Vârșnicii, care ar fi trebuit să fie respectați și consultați datorită cunoștințelor și experienței lor, erau, în schimb, doșiți în unghere, uitați și invizibili pentru tinerii care se aflau acum în centrul atenției. Dar acum Caroline era cu siguranță la apogeul ei. Nu mai era roasă de îndoieli, nu își mai cerea scuze pentru cine și ce era. Își dorea să poată opri timpul, să stea în acest moment pentru totdeauna.

Da, William avea o reputație, iar dacă Augusta știa despre ultima lui scăpare, atunci ceilalți începuseră deja să bârfească. Dacă exista un lucru pe care Caroline îl ura, acesta era bârfa. Și le imagina pe doamnele care se plimbau pe Bellevue Avenue, spunând *Dacă nu ar fi fost familia ei, nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea.*

William Backhouse Astor Jr. era încă un bărbat chipeș. Deși părul începea să i se rărească, avea ochi căprui mari și o mustață frumoasă în formă de potcoavă, care îi scotea în evidență gropița din bărbie. Caroline știa că ea nu era o frumusețe, dat fiind că moștenise maxilarul pătrat și nasul rotund al bunicului ei. Dar ceea ce nu știa aceste femei din înalta societate era că, indiferent câte femei îi atrăgeau atenția lui William, indiferent cu câte dintre ele umbla, ea era singura la care se întorcea. De fiecare dată. Mereu.

Auzi pași și, când se întoarse, o văzu pe Emily în dormitor. Părea ezitantă, chiar speriată. Un sunet întâmplător de pe coridor o făcu să tresară, iar Caroline uită de durerea ei de cap și de cauzele ei.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse Emily.

Își duse degetele la colier, atingând fiecare peridot și fiecare smarald. Cunoscând-o pe Emily, probabil că aduna numărul tuturor pietrelor prețioase în cap. Unii oameni interacționau cu lumea prin culori, poate prin sunete sau prin muzică. Pentru Emily era matematica. Se uita la o roată și se concentra pe numărul spițelor. Un buchet se traducea în numărul de flori, uneori chiar în numărul petalelor. Înainte de a doua ei zi de naștere învățase să numere până la cinci – ridicând fiecare deget pe rând. Numerele nu mințeau, nu se schimbau niciodată. Natura lor absolută o liniștise mereu.

– Vreau să vorbesc cu tine despre petrecerea cu fructe de mare, spuse Emily.

Umerii i se ridicau de fiecare dată când trăgea aer în piept, de parcă ar fi încercat să își adune curajul.

– Mi-ar plăcea foarte mult să îl invit pe domnul James Van Alen.

– Înțeleg.

Durerea de cap revenise. Caroline se opri în fața unei vitrine și rearanjă vasele din bronz în timp ce se gândea la un răspuns. Emily, în vârstă de douăzeci și doi de ani, era cea mai mare fiică a ei, iar Caroline era nerăbdătoare să o vadă căsătorită. Atât timp cât nu se căsătorea cu James Van Alen.

– Mi-ar plăcea să îl invit, repetă Emily.

– Ei bine. Caroline puse figurina la loc. Se temea că un refuz ar fi împins-o doar mai tare în brațele lui Van Alen. Presupun că *am putea face loc pentru încă un invitat.*

– Și...

– Și?

– Aș... aș vrea ca domnul James Van Alen să stea la masa noastră.

Emily dădu din cap în semn de *gata*, *am spus-o* și își duse din nou mâna la colier. Caroline râse, deși nu i se părea deloc amuzant.

– Aa, mă tem că așa ceva nu s-ar cădea deloc. Să îl așezăm pe domnul Van Alen la masa noastră ar da impresia greșită. Toată lumea ar presupune că îi ești promisă.

– Dar *sunt* promisă, mamă. Sunt.

– Nu-i spune asta bunicii tale. O să îi provoci un atac de cord.

Inima lui Caroline se strânse la gândul că James Van Alen era nepotrivit pentru Emily din toate punctele vedere, exact cum Horace Wellsby fusese nepotrivit pentru Caroline când fusese tânără. Pe atunci, mama ei îi interzisese să se întâlnească cu el, iar povestea se oprise acolo. Nici un protest, nici o întrebare. Să nu o asculte ar fi fost de parcă ar fi încălcat legea. Dar Emily nu era la fel de ascultătoare, iar Caroline și-o putea imagina întâlnindu-se cu Van Alen pe furiș, scriindu-i scrisori de dragoste în secret. Caroline nu voia să o pună pe Emily în poziția de a minți. Nu voia ca Emily să fie tentată de Van Alen în primul rând.

– Of, Emily, oftă Caroline.

James Van Alen era un văduv care ar fi trebuit să își jelească soția care murise cu mai puțin de un an în urmă, nu să curteze altă femeie. Voia să spună că James Van Alen nu venea dintr-o familie bună. Că, deși tatăl său fusese general de brigadă, Van Alen Senior investise din greu în The Illinois Central Railroad și profitase de muncitorii săi. Voia să spună că James Van Alen era de râsul lumii, că fusese la Oxford timp de un an, iar apoi se întorsese în Statele Unite cu un accent afectat și cu un monoclu fals.

Voia să spună toate aceste lucruri, dar luă mână lui Emily și o conduse spre marginea patului, așezându-se lângă ea.

– Draga mea, nu te grăbi atâta. James Van Alen e doar un bărbat. Mai sunt și alții, te asigur.

– Dar e minunat! E chipeș și inteligent și are un suflet bun.

– Nu te subestima, Emily. Ești frumoasă și vii dintr-o familie bună. Ai putea alege orice domn.

– Dar pe el îl vreau.

– Știi că asta crezi acum, dar am invitat mai mulți burlaci excelenți la bufet. I-am invitat tocmai pentru tine.

– Nu îi poți prezenta lui Helen și lui Charlotte în locul meu?

– Am invitat alți domni pentru surorile tale.

– Ce zici de Carrie? Are cincisprezece ani. E destul de mare pentru un pretendent.

Caroline se ridică și întinse mâna după bărbia lui Emily, ridicându-i fața până când li se întâlniră ochii.

– În momentul de față mă ocup de tine. Haide, te las să îl inviți pe domnul Van Alen la bufet, atât timp cât nu îi permiți să îți monopolizeze tot timpul.

Emily era pe punctul de a spune ceva când fu întreruptă de către majordomul lui Caroline, Hade, care anunță că domnul Ward McAllister venise să o vadă.

– Mamă, putem încheia discuția asta după ce te întâlnești cu domnul McAllister?

– Îmi pare rău, Emily, dar nici nu intră în discuție să îl așezăm pe James Van Alen la masa noastră.

Sprâncenele lui Emily se încruntară, buzele începură să îi tremure abia perceptibil. Era în pragul lacrimilor, lacrimi pe care știa că nu le putea vărsa în fața lui Caroline. La fel ca și propria ei mamă, Caroline educase fiice puternice. Nu îi plăcea să vadă slăbiciune. Emily trecu pe lângă Caroline mormăind un *nu înțelegi...*

Caroline își netezi poalele rochiei. Avea să se ocupe de propria inimă îndurerată și de dezamăgirea fiicei ei mai târziu. Putea face acest lucru – să își scoată din minte orice neplăcere oricând avea nevoie. Unii interpretau acest lucru ca fiind rece și aspră, când în realitate era vorba doar de eficiență și de capacitatea de a-ți ordona gândurile. Prin urmare, acum era doamna Astor, iar societatea o aștepta. Îl urmă pe Hade de-a lungul scării masive, mișcându-se încet în modul ei caracteristic, de parcă ar fi purtat greutatea strămoșilor ei olandezi pe umeri.

Ward McAllister era în anticameră. Era un bărbat scund și solid cu o burtă remarcabilă și cu un cioc ușor neîngrijit. În ciuda aspectului său de spiriduș, Ward McAllister reușise să devină *autoritatea* în tot ce însemna stil și etichetă, devenise un expert în vinuri, mâncare și divertisment. Împreună, Ward și Caroline

organizaseră societatea și o conduceau în același fel cum bărbații Astor își conduceau imperiul de imobiliare.

Caroline îl cunoscuse pe Ward cu ani în urmă, când acesta lucrase ca avocat. Cu puțin succes. Se întorsese de curând din Anglia și din Franța și era nerăbdător să pună în practică în America tot ce învățase despre etichetă și modă. Caroline fusese la o petrecere în aer liber în Newport când observase cum un tânăr Ward își turnase băutura în florile gazdei.

– Îți displace șampania sau îl ajuți doar pe grădinar? întrebă ea.

– Nu îmi place șampania. Nu ar trebui niciodată să te zgârcești când vine vorba de șampanie, spusese el cu o expresie de groază prefăcută care o făcuse să râdă.

– Dă-mi voie să îți amintesc că nu toată lumea are posibilitățile necesare pentru a nu se zgârci, spusese ea știind că Ward însuși nu și-ar fi putut permite o șampanie mai bună.

– Atunci ar trebui să dobândească posibilitățile.

Deschisese larg ochii în timp ce își învărtise jucăuș vârful mustății.

Câțiva ani mai târziu, făcuse exact asta – dobândise posibilități – căsătorindu-se cu o femeie bogată. Din păcate soția lui fusese imobilizată la pat de pe urma unei boli, lăsându-l pe Ward să navigheze printre plăcerile societății pe cont propriu. Lui William nu îi plăcea de Ward și obișnuia să glumească pe seama lui, spunând că era *pe invers*. *E un bărbat care stă toată ziua cu voi, cloștile, și discută despre aranjamente florale și pași de dans*.

– Îmi cer scuze pentru deranj, dar suntem în mijlocul unei crize, spusese Ward în timp ce se ridica în picioare cu bastonul de plimbare în mână.

– Hmm?

Caroline detectă un aer de încântare ascuns în panica sa, știind că prietenului ei nu îi plăcea nimic mai mult decât să se afle în centrul unei furtuni sociale.

– Mamie Fish organizează o masă cu pește prăjit.

– Ei, prea mult pește pentru gusturile mele.

Caroline flutură din mână dezinteresată. Mamie Fish era parvenită și irelevantă pentru Caroline, la fel ca toți ceilalți membri Nouveau Riche.

– Dar nu știai ca organizează evenimentul *intenționat* în același timp cu bufetul tău? spuse Ward.

Nasturii vestei sale se încordau în timp ce respira cu dificultate.

– Așa stă treaba?

Această problemă era bine-venită pentru Caroline. Îi dădea ceva la care să *lucreze*. Să corecteze *orice* îi restabilea mereu sensul controlului. Poate că nu avea ce să facă în privința ultimei aventuri a soțului ei sau în privința gusturilor proaste în bărbați ale lui Emily, dar societate se lua în continuare după ea, iar doamna Stuyvesant Fish nu avea să pună acest lucru la îndoială.

– Toată lumea vorbește doar despre masa lui Mamie Fish, nu știi? spuse Ward repetând fraza lui favorită.

– Serios?

Caroline traversă camera și îndreptă un crin care se apleca înspre stânga în vaza sa de Delft. O deranjase de când intrase în cameră.

– Lumea spune că a invitat o orchestră de cameră!

– Hmm.

Caroline se opri cu mâna pe tulpină.

– Doar o orchestră de cameră? Noi avem o simfonie.

Așeză crinul în vază.

– O orchestră de simfonie?

Ward ridică sprânceana stângă. Întinzându-se după sonerie, Caroline o chemă pe Maria de Baril, secretara ei, care apăru imediat, de parcă ar fi așteptat în fața ușii. Era o femeie micuță cu păr foarte închis la culoare și o piele măslinie. Purta mereu o selecție fantezistă de mărgele la gât.

– Maria, vom face niște modificări la bufetul nostru.

– Desigur, *madame*.

Maria scoase un stilou și un carnet îmbrăcat în piele. Mâinile ei erau așezate pe carnet, pregătite de dictare.

– Scrie-le celor de la Academia de Muzică. Spune-le că doresc ca orchestra lor să cânte pentru musafirii mei, împreună cu Christine Nilsson.

Ward dădu din cap cu admirație, iar Caroline se uită la el cu o expresie care spunea *La ce te așteptai?* Caroline era în comitetul operei – ca și Ward – și o cunoștea pe domnișoara Nilsson, soprana vedetă din Suedia.

– De asemenea, anunță bucătarul că vom adăuga câteva preparate la meniu, îi spuse Mariei.

Începu să numere pe degete.

– Crochete de homar, *Truite Meunière* și *Crevettes au Beurre Blanc*.

În loc de Riesling, vom servi Chassagne-Montrachet. Ai grijă să mai avem o sticlă de Moët et Chandon din 1860 la rece.

De data asta, Ward îi aruncă o privire conspirativă, dar extrem de impresionată, de parcă nu s-ar fi așteptat ca ea să meargă atât de departe. *Asta* era ceea ce făcea Caroline. Era ceea ce o făcea să fie doamna Astor. Nici o altă doamnă, cu atât mai puțin Mamie Fish, nu putea organiza evenimente la nivelul la care o făcea Caroline. Putea asambla un meniu francezesc excelent din cap, împreună cu vinurile perfecte. Putea vizualiza până și decorațiunile meselor.

– Altceva? întrebă Maria, luându-și în continuare notițe.

– Da. Ai grijă ca doamna Stuyvesant Fish să primească o invitație.

– O inviți pe Mamie?

Ward se aplecă îngrozit în baston.

– Dar familia ei s-a îmbogățit din căi ferate. Dacă o inviți pe Mamie, nu mai există cale de întoarcere. Va fi o invitație oficială în societatea bună.

– E mai bine să o avem *în* societate, decât în afara ei. Nu vreau să angajez simfonia academiei și pe soprana lor principală de fiecare dată când Mamie Fish decide să dea o petrecere.

Capitolul 2

ALVA

Prima cină anuală cu pește prăjit a familiei Stuyvesant Fish a fost anulată. Alva se așeză la masă și studie caligrafia elegantă, cerneala reliefată neagră de pe hârtia groasă, întorcând-o de parcă s-ar fi așteptat să vadă o explicație pe partea din spate. Singura ei invitație importantă din sezonul Newport tocmai fusese anulată.

Aruncă biletul lui Mamie, se ridică de la masă și se plimbă de-a lungul coridorului plin de portrete. Trei generații de bărbați Vanderbilt, cu expresii severe, mustăți și perciuni. Alva se gândi că Willie K., al cărui portret se afla la capătul coridorului, era cel mai chipeș dintre toți, poate cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Nu știuse cine e prima dată când îl văzuse, de la distanță, pe câmpul clubului de polo Westchester. Era un joc nou în Statele Unite, iar ea nu urmărise niciodată un meci. Nu înțelesese exact cum se juca, dar acest lucru nu conta. Fusese fascinată de bărbatul athletic cu bucle negre, care alerga ca o furtună de-a lungul câmpului, lovind mingea din lemn cu ciocanul și propulsând-o prin poartă. Din tribune răsunaseră aplauze, iar Alva se ridicase în picioare, nu ca să aplaude și ea, ci ca să îl vadă mai bine. După ce o

rugase pe prietena ei, Consuelo Yznaga – singura ei prietenă rămasă din copilărie –, să le facă cunoștință, Alva descoperise că era chiar mai chipeș de aproape. Învățase în curând că expresia *opusurile se atrag* era adevărată. Ea era intensă, el era jucăuș. Ea era săracă, el era bogat. Consuelo menționase în trecut că bunicul lui Willie, Comandantul, era un multimilionar.

Alva continuă să umble prin casa de vacanță a familiei Vanderbilt – una din cele trei pe care le poseda familia sa – în care ea și Willie locuiau în timpul sezonului. Faptul că o numeau o casă de vacanță era absurd. O casă de vacanță cu nouăsprezece încăperi. Fiecare fusese decorată cu variații ale acelorași nuanțe de verde-închis, galben pal și maro delicat, care se găseau în casele lor din oraș. Preț de un moment, pierdu noțiunea timpului, admirând lambriul din salon de culoarea amarantului, candelabru din sticlă florentină din sufrageria principală, incrustațiile de sidex din balustrada scării. Aerul mării și lumina soarelui se revărsau prin ușile franțuzești, îmbăind salonul din capătul coridorului în aur. Alva se opri, rezemată pe o coloană cu striatii, gândindu-se din nou la toate petrecerile din Newport la care nu fusese invitată, inclusiv la petrecerea cu fructe de mare a doamnei Astor.

Nu era nimic nou pentru ea să fie lăsată deoparte, și totuși, era luată pe nepregătite de fiecare dată, asemenea unui șoc electric. Crezuse că un mariaj cu William Kissam Vanderbilt ar fi remediat problema, că averea familiei sale ar fi catapultat-o în primele rânduri ale fiecărei liste de invitați. Greșise.

Willie K., după cum îl numea ea cu afecțiune, era la poligonul de tir cu arcul împreună cu James Van Alen. Nimeni nu era în casă, nici măcar servitorii. Alva nu era încă în totalitate obișnuită cu stilul de viață al familiei Vanderbilt, cu gusturile lor exorbitante, cu felul în care cheltuiau mai mulți bani pe un scaun decât aveau nevoie majoritatea familiilor pentru a trăi un an de zile. Sau mai mult. Simți un junghi de vinovăție, dar îl ignoră. Încet-încet, începea să simtă cum se adâncea în confortul acestei familii, lăfăindu-se în opulență ca într-o baie fierbinte. Totuși, casa aceasta era prea mare pentru două persoane și servitorii lor. Între pereții casei se lăsa liniștea când aceasta era goală, iar Alva nu se pricepea să își

petreacă timpul singură. De când fusese copil, avusese o nevoie nerușinată de public – chiar și unul format dintr-o singură persoană. Avea nevoie să o asculte cineva, să îi dea atenție. Era îngrozitor de singură în această casă fără Willie. O făcea să își dorească nespuse ca surorile ei să se răzgândească și să o viziteze, dar se întorseseră în oraș, susținând că Newport era prea bogat pentru gusturile lor.

Alva avu impresia că aude pe cineva la etajul de jos, dar era doar briza oceanului care trântise ușa verandei. Se întoarse în camera de zi și luă ziarul deja mototolit de mâinile bărbaților. Descălțând papucii ei moi din lână, își odihni picioarele goale pe scaunul lui Willie și începu să citească *The Newport Daily News* în timp ce învățea absentă o buclă roșcată. Știa că nu se cade pentru o femeie nici să stea cu nasul într-un ziar, nici să se joace cu părul, dar avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția, pentru a-i trece timpul mai repede.

Alva se întinse după o felie de pâine prăjită cu unt și gem de zmeură. Prima îmbucătură aduse cu ea un junghi de durere ascuțită, pe care îl simți din maxilar până în tâmples. Scrâșnise din nou din dinți toată noaptea. Era un nou tic de-al ei. În unele dimineți își auzea maxilarul trosnind de fiecare dată când deschidea gura. Dar aromele erau mai puternice decât durerea. Gemul era atât de dulce, untul atât de cremos și pâinea atât de crocantă – nu era deloc ca pâinea neagră densă și lipsită de gust pe care o mâncase familia ei la fiecare masă, doar pentru a-și umple burțile. Chiar și acum existau anumite alimente pe care încerca să le evite: mălaiul, fasolea, varza și cartofii. Acestea fuseseră ingredientele principale ale dietei ei timp de șase ani, și mai purtau încă gustul sărăciei.

Înainte să devină Alva Vanderbilt, fusese Alva Smith din Mobile, Alabama. După războiul dintre state, când avea șaisprezece ani, mama ei murise. În același an, tatăl ei risipise averea familiei, care fusese remarcabilă după orice alte standarde în afară de cele ale familiei Vanderbilt. Lumea întorsese spatele familiei Smith, brusc sărăcită. Oameni care le fuseseră prieteni începuseră să îi evite în public, le șterseseră numele de pe listele de invitați pentru petrecerile cu grătar și pentru orice alt eveniment. Surorile Alvei,

Armide, Jennie și Julia, acceptaseră respingerea în tăcere. Dar nu și Alva. Alva intrase în ofensivă, îmbrâncind în parc o fată care făcuse o remarcă răutăcioasă despre rochia ei demodată. Când cineva o ignora pe stradă, le striga numele – *Oh, Mary-Lou, te văd – Bună! Vai, bună, Mary-Lou.* Alva fusese mereu o persoană motivată de adversitate și își jurase că familia Smith avea să se îmbrace din nou în stofe fine. Îi datora acest lucru mamei ei.

Alva auzi pași. De data asta nu era ușa verandei, așa că își puse picioarele pe pardoseală, împinse ziarul deoparte și își îndreptă spatetele. Willie și James Van Alen se întorseseră, cu arcurile și săgețile în mâini. Părul întunecat al lui Willie era răsfirat și ciufulit, vârtejul ieșind la suprafață. Obrajii îi erau roșii de la soare. Ochii lui de un albastru-deschis erau mijiți, adaptându-se la lumina din încăperea. Deși buzele erau arcuite în jos, Alva își dădu seama că zâmbea la spusese lui Van Alen.

– ...am câștigat cât se poate de corect, prietene, îi spuse lui Willie.

– Dacă spui tu, râse Willie.

– Haide, nu știi să pierzi. De obicei ești așa vesel, spuse Van Alen aranjându-și monoclul.

Alva zâmbi, amintindu-și cât de fermecată fusese de accentul lui James Van Alen înainte să afle că nu era real. La fel ca monoclul, care nu era altceva decât un cerc din sticlă. Își petrecuse un an în Anglia și se întorsese în pielea unui englez miop. Dar Alva nu îi reproșa acest lucru, spre deosebire de ceilalți, care vorbeau cu toții cu o inflexiune de peste ocean puternică. Până și Alva juca rolul unei frumuseți din Sud când îi oferea un avantaj. Sau, la polul opus, rolul unei sofisticate cosmopolite, presărându-și propozițiile cu cuvinte în franceză.

– Presupun că ai auzit că petrecerea cu pește a fost anulată, spuse Van Alen.

Alva se întinse după scrisoarea lui Mamie și o ridică.

– Păcat că nu vei participa la petrecerea doamnei Astor.

– Tu ai fost invitat?

Aruncă scrisoarea, sperând că nu sunase prea nepoliticoasă, deși presupuse că nu îi reușise, având în vedere sprâncenele ridicate ale lui Willie. Măcar Van Alen nu păruse să observe.

– Într-adevăr, spuse el. Părinții lui Emily încep să mă îndrăgească. Cu puțin noroc, voi sta la masa familiei. Va fi minunat.

– Oh, înveselește-te, scumpo. Nici măcar nu îți plac fructele de mare.

Willie se aplecă spre ea și o sărută pe obraz. Alva se ridică în picioare, poate prea abrupt.

– Vă rog să mă scuzați, băieți. Cred că mă voi duce să înot, spuse ea cu un zâmbet forțat.

În timp ce fugea pe scări, îl auzi pe Willie spunând:

– Nu știi ce este cu ea. Tot timpul spune că scoicile sunt prea gelatinoase.

În camera ei, menajera pregăti trei costume de baie din flanelă, fiecare cu ciorapi din lână și papuci pentru exterior. Alese unul cu dungii negre și gri. Știa că fiecare avea să o tragă în jos în momentul în care avea să se ude, îngreunând înotul, ceea ce o frustra incredibil de tare. Bărbații nu trebuiau să își acopere fiecare centimetru de piele. Puteau înota liberi în timp ce ea putea doar să se bălăcească.

După ce își luă la revedere de la Willie și de la Van Alen, porni spre plajă. În timp ce se plimba de-a lungul străzii mărginite de copaci, trecu pe lângă un grup de femei care povesteau în timp ce se plimbau relaxate. Erau îmbrăcate în cele mai frumoase rochii de zi și își țineau umbrelele deasupra umerilor. Alva simți o tresărire de invidie. O simplă plimbare de după-amiază cu prietenele. *Părea un lucru atât de simplu.* Uneori le însoțea pe celelalte femei Vanderbilt în plimbările lor, ascultându-le poveștile despre copiii și rudele lor pe care nu le cunoștea, discutând detalii despre familia Comandantului. Nu exista nici o deschidere, nici măcar o crăpătură prin care să intre în conversație, iar Alva se simțea mai singură în compania lor decât atunci când era solitară.

Când Alva ajunse la intersecția dintre Ruggles Avenue și Bellevue Avenue, decise să facă un ocol și porni pe cărarea de pământ care ducea spre stânci. Cliff Walk era o rută mult mai frumoasă. În timp ce înainta, cărarea deveni din ce în ce mai întortocheată, chiar periculoasă pe alocuri. Era necesar să ai un picior antrenat pentru a te deplasa. Partea băiețoasă din Alva, care pescuia, juca golf și făcea